

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

١٩٧١

۱۴۱ ۲۵۹



دانشگاه فردوسی مشهد

## دانشگاه فردوسی مشهد

دانشگاه ادبیات و علوم انسانی دکتر علی شریعتی

پایان نامه کارشناسی ارشد زبان و ادبیات عرب

عنوان :

القيم الأخلاقية في شعر عدد من الشعراء الجاهليين

استاد راهنما :

دکتر محمد فاضلی

استاد مشاور :

دکتر سید محمود اسداللهی

دانشجو :

حمید احمدیان

۱۳۷۶

۱۶۱۰/۲

۲۱۹۱۸

تقدیم به :

## آستان ملکوتی ثامن الحجج

و

آنانکه خالصانه در راه اشاعه علم از خود مایه می گزارند

## تشکر و قدردانی

به عهده خود می دانم تشکر و قدردانی را نثار آنانی کنم که به طرق مختلف روشنگر راهم بوده اند.

جناب استاد دکتر محمد فاضلی ، استادراهنما ، که با سعه صدر فراوان در کلیه مراحل پژوهشی و تدوین این پایان نامه مشغولدار هدایتم بوده ، واستاد بزرگوار جناب دکتر سید محمود اسداللهی ، استاد مشاور ، به خاطر رهنمودهای ارزنده اصلاحی ایشان که ثمره این پژوهش را بارورتر کرد.

وسرانجام از تمامی عزیزانی که در این مدت به نوعی از همکاری آنان برخوردار بوده ام سپاسگزارم .

ايةُ اخلاقٍ كَانَتْ لِلْعَرَبِ فِي الْجَاهْلِيَّةِ مَا أَشْرَفُهَا ! ؟ بِهَا يَتَحَاجَزُونَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا .

اخلاق اعراب جاهلي چه شریف و پسندیده بود ؟ آنها بوسیله این اخلاق از هرج و مرد در زندگی دنیوی  
پیش گیری می کردند

حضرت پامبر (ص)

به نقل از عمر الدسوقي ، الفتوة عند العرب ، ص ١٣٩ .

يَكْشِفُ هَذَا الشِّعْرُ الْجَاهْلِي عَنِ الْمَثَلِ الْأَعْلَى لِفَضْيَلَةِ الْعَرَبِيِّ الَّتِي تُعْبِرُ عَنْهَا لَفْظَةُ الْمَرْفُوَةِ

این شعر جاهلی نمونه والای فضیلت انسان عرب که واژه مردانگی و مردیت آن را تبلور می بخشد ،

نمایان می سازد

القرشی ، جمهرة اشعار العرب ، به نقل از تاریخ العرب ، فیلیپ حق ، ج ۱ ، ص ۱۳۱ .

## فهرست موضوعات

الف- ح	منفرد
٣-٢٧	فصل اول : نگاهی اجمالی به معنای جاهلیت، تمدن عرب، اخلاق و معنای آن
٣	١- جاهلیت و معنای آن
٤	٢- واژه جاهلیت در قرآن
٥	٣- مهمترین دلایل کسانی که به جهل عرب قائلند
٦	الف- زنده به گور کردن دختران
٧	ب- بت پرستی
٨	ج- شراب خواری
٩	د- جنگ و خونریزی
١٠	ه- بد حجابی
١١	٤- تمدن عرب جاهلی
١٢	٥- مجدو بزرگی و اهمیت آن نزد اعراب جاهلی
١٦	٦- دیگر گاه مسلمانان نسبت به اخلاق جاهلی
١٩	٧- شعر جاهلی نماد و آینه‌ای از اخلاق عرب
٢١	٨- اخلاق
٢٤	الف- تعریف اخلاق
٢٤	ب- طبع انسان و میل آن به خیر
٢٥	فصل دوم: بخشندگی و کرم
٥٧-٥٩	۱- بخشندگی عرب جاهلی
٢٩	۲- عرب جاهلی بهترین دارایی خود را می بخشید
٣٥	۳- عرب همه دارایی خود را می بخشید
٤٠	۴- ملامت زنان عرب جاهلی را با خاطر زیاده روی در بخشندگی
٤٢	۵- زمان بخشندگی اعراب جاهلی
٤٥	۶- شادمانی عرب جاهلی به هنگام بخشش
٤٨	۷- مذمت بخل
٥٠	۸- آتش مهمانی
٥٢	۹- هر شجاعی بخشندۀ است و هر بخشندۀ ای شجاع است
٥٣	۱۰- علل جود و کرم اعراب جاهلی
٥٤	فصل سوم: شجاعت
٨٢-٨٩	۱- شجاعت جاهلی در میدان نبرد
٥٩	۲- صداقت جاهلی در شجاعت
٦٧	۳- ظلم ستیزی
٦٩	۴- پایداری واستقامت
٧٣	۵- انتقام جویی
٧٧	

۷۹	۶-استقبال از مرگ
۱۰۵-۸۵	فصل چهارم: حمایت از ضعیفان، عقل و اندیشه عرب جاهلی
۸۵	۱-حمایت از ضعیفان
۸۵	الف- حمایت از ستمدیدگان
۸۷	ب- آزادی اسیران
۸۸	ج- حمایت از همسایگان
۹۲	د- حمایت از زنان
۹۳	۲- عقل، بردباری و صلح دوستی
۹۳	الف- عقل و اندیشه عرب جاهلی
۹۸	ب- حلم و بردباری
۱۰۰	ج- صلح دوستی
۱۲۹-۱۰۷	فصل پنجم: دیگر صفات و خصال پسندیده اعراب جاهلی
۱۰۷	۱- وفاء به عهد
۱۰۹	۲- امانتداری
۱۱۱	۳- راستگویی
۱۱۱	۴- احترام به خویشاوندان و فداکاری نسبت به آنها
۱۱۲	الف- فداکاری نسبت به خویشان
۱۱۴	ب- احترام به خویشاوندان
۱۱۵	۵- احترام به دوستان
۱۱۷	۶- عفت و پاکدامنی
۱۲۲	۷- متنات و وقار
۱۲۴	۸- خوشخویی
۱۲۵	۹- بزرگمنشی
۱۲۵	الف- چشمپوشی از غنایم جنگی
۱۲۶	ب- ایثار در غذا و تحمل گرسنگی
۱۴۸-۱۳۲	فصل ششم: دینداری
۱۳۲	۱- دیدگاه دانش پژوهان درباره دیانت جاهلی
۱۳۷	۲- صحبت ویا سقم اشعاری که دیانت عرب جاهلی را نشان می دهد
۱۳۹	۳- عمق و اصول دیانت عرب
۱۳۹	الف- نام خداوند در اشعار عرب
۱۴۱	ب- عمق و اصول دیانت عرب
۱۵۰	فهرست آیات
۱۶۹-۱۵۱	فهرست اشعار
۱۷۳-۱۷۰	فهرست منابع و مأخذ

## بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

### هدده

سپاس وستایش خدایی که انسان را آفرید و اخلاق نکو را برنامه زندگی وی قرار داد، و درود بی پایان بر سرور کائنات و برگزیده پیامبران که با اخلاق نکوی خویش دوست و دشمن را مجدوب خویش کرده و خدای تعالی او را به آیه مبارکه ((اَنَّكَ لَعَلَىٰ خَلْقٍ عَظِيمٍ<sup>۱</sup>)) مفتخر فرموده اند؛ و درود وسلام بر سلاله پاک و خاندان تابناک نبوی که خداوند سبحان ((اَذْهَبْ عَنْهُمُ الرِّجْسَ وَ طَهَّرْ هُمْ تَطْهِيرًا.<sup>۲</sup>)) در این ((پایان نامه)) گهر گرانبهای اخلاق که به فرموده پیامبر درختی از درختان بهشتی است<sup>۳</sup> از دیدگاه اعراب جاهلی -که به قول خلیفه دوم ((اصل و اساس اسلامند<sup>۴</sup>)) مورد بحث و بررسی قرار داده ایم؛ و با عبارت دیگر به معرفی ارزشهاي اخلاقی در جامعه جاهلی پرداخته ایم.

ظاهر بینان با مشاهده صفت ((جاهلی))- که برای این قوم بکار میروند - آنان را جاهل، نادان، متجاوز و... خوانده اند، این در حالی است که پیامبر اسلام اخلاق آنها را

(۱) اشاره به این آیه مبارکه است: ((اَنَّا يُرِيدُ اللّٰهُ لِيُدْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ اَهْلَ الْبَيْتِ وَ يُطَهِّرُكُمْ تَطْهِيرًا.)) ای اهل بیت! اهمانا خداوند می خواهد بدی و ناپاکی را از شما دور کرده و شما را پاک و منزه گرداند. سوره الأحزاب (۳۳) آیه ۲۳.

(۲) سوره القلم (۶۸) آیه ۴. بررسی که تو دارای اخلاق عظیم (پسندیده ای) اهستی (۳) اشاره به این حدیث نبوی است: ((السَّخَاءُ شَجَرَةٌ مِّنْ شَجَرِ الْجَنَّةِ...)). جامع السعادات، ج ۲، ص ۱۱۶.

(۴) فیلیپ حقی، تاریخ العرب، چاپ دوم، دارالکشاف، ۱۹۵۲، ج ۱، ص ۱۱۷.

اخلاقی شریف و پسندیده که راهنمای آنها بسوی نجات و رستگاری است، معرفی می‌کند.<sup>۵</sup>

به جرأت می‌توان اذعا کرد که گاهی شاعر جا هلی در مقایسه با برخی شاعران دوره اسلامی بیشتر به اخلاقیات مقتد و معتقد است. کدام شاعر اسلامی توانسته است با نهایت عفت<sup>۶</sup> پاکدامنی و بدون ترس از آتش جهنم و امید به بهشت همچون ((عنتره<sup>۷</sup>)), شاعر جاهلی، بسرايد:

واغض طرفی ما بدت لی جارتی حتی یواری جارتی مأواها<sup>۸</sup>

یکی از صحابه پیامبر (ص) میگوید: کاش اخلاقی همچون اخلاق پسندیده اجداد جاهلی خود داشتیم. ((عنتره)) با اینکه جاهلی است و دینی نداشت چنین میگوید، ولی ((ابونواس))<sup>۹</sup> با اینکه مسلمان است و دینی دارد می‌گوید:

كان الشياب مطية الجهل ومحسن الصحكات والبزل

حتى أتيت حليلة البغال<sup>۱۰</sup>

گویند خلیفه دوم، وقتی این بیت ((عنتره)) را شنید:

وابيت على الطوى وأظللة

حتى أنا به كريم المأكل<sup>۱۱</sup>

گفت: ((ذاك رسول الله)) یعنی مصدق این بیت پیامبر است.

(۵) عمر الدسوقي، الفتوه عند العرب، چاپ سوم، مکتبه نهضة، مصر، ۱۹۵۹م، ص ۱۳۹.

(۶) برای شرح<sup>۱۲</sup> به صفحه ۱۹ ارجاعه شود.

(۷) دیوان عنتره، ص ۴۰۳. معنی بیت: وقتی که زن همسایه خود را بینم چشمان خود را پائین ماندازم تا اینکه وارد منزل خود شود.

(۸) حسین بن هانی معروف به ابونواس در سال ۷۶۲م در اهواز بدینا آمد. وی از شاعران بنام عصر عباسی است. ابونواس شاعری شراب خوار بوله گو وی بی حیا بود که قوانین اسلام را مراعات نمی‌کرد. الجامع في الادب العربي، ج ۱، ص ۶۹۲.

(۹) این عبدربه، العقد الفريد، تصحیح عبدالحید الترھیني، چاپ اول، دارالكتب العلميه، بیروت - لبنان، ۱۴۰۴ھ - ۱۹۸۳م، ج ۴، ص ۲. جوانی سبب جهل، بوله گویی و مزاح بود، و در آن هنگام که مردم به خواب روند مرا به دیدار زنان بروم. حلیله: زن. بعل: شوهر.

(۱۰) مفهوم بیت: گرسنگی را تحمل میکنم تا اینکه به خوانی کریمانه و سفره ای که در خور شخصیت من است برسم.

(۱۱) مقدمه دیوان عنتره، ص ۵.

برای نگارش این ((پایان نامه)) تنها منبع خود را اشعار جاهلی که بنا به گفته ((فیلیپ حتی )) : تقریباً تنها منبعی است که در اختیار ما است<sup>۱۲</sup> ملاک قرار داده ایم و بحق که این شعر بدون دروغ و گزافه‌گویی زندگی و اخلاق این قوم را برای ما بتصویر می کشد. مناسبترین اشعاری که می توان در آنها به مبالغه و غلو پرداخت اشعار حماسی است که در آنها شاعر به وصف صحنه های نبرد می پردازد ولی در همین اشعار بنا به قول دکتر محمد فاضلی : ((شاعر جاهلی صحنه های جنگ را میدانی برای کر و فر وزورآزمایی خدایان قرار نمی دهد و به تصورات مبهم و تاریک نمی پردازد، بلکه ما جرا را چنان که بود باز گو می کند.))<sup>۱۳</sup>

داستانی که صاحب کتاب ((اغانی)) نقل می کند بخوبی نشان می دهد آنچه که در شعر جاهلی آمده و به نظر ما مبالغه و گزافه گویی می رسد در حقیقت مبالغه نیست، بلکه عین واقعیت است. خلاصه داستان چنین است: روزی پیامبر در مجلسی نشسته بود و از حاضرین که همه از قبیله ((خرزج))<sup>۱۴</sup> یعنی دشمنان سر سخت قبیله ((أوس))<sup>۱۵</sup> بودند می خواهد کسی قصیده ((قیس بن خطیم أوسی<sup>۱۶</sup>)) را برای وی بخواند. یکی از حاضرین برخاست و این قصیده را برای حضرت خواند. وقتی که به این بیت رسید :

أَجَالِدْ هُمْ يَوْمَ الْحَدِيقَةِ حَا سَرَّا كَأَنَّ يَدِي فِي السِّيفِ مُخْرَاقَ لَعْبٍ<sup>۱۷</sup>

(۱۲) تاریخ العرب، ج ۱، ص ۱۳۰.

(۱۳) محمد فاضلی، حاسه سرایی در ادبیات عرب، انتشارات دانشگاه فردوسی مشهد، مشهد، ۱۳۶۹، ص ۷۰۰.

(۱۴) اوس از قبایل بزرگ قحطانی است. موطن اصلی این قبیله یمن بوده است و سپس به مدینه هجرت کرده اند و میان آنها و قبیله خرزج جنگهای روی داده است که بیش از ده سال دوام داشته قبیله اوس در جاهلیت میان را می پرستیدند و چون پیغمبر اسلام به مدینه هجرت کرد اوس و خرزج به یاری او برخاستند و در پیشرفت اسلام کوشش کردند و به نام انصار معروف شدند. لغت

نامه دهخدا، ج ۸، ص ۴۹۳.

(۱۵) برای شرح آن به صفحه ۸۸ مراجعه شود

(۱۶) برای شرح حال وی به صفحه ۸۶ مراجعه شود.

(۱۷) برای معنی بیت به صفحه ۸۷ مراجعه شود.

پیامبر احساس کردند که این ادعا از طرف شاعر جاهلی دروغ و گزافه گویی است که کسی بدون زره وارد میدان نبرد شود و چنین گستاخانه به جنگ دشمن برود، لذا پیامبر از حاضرین می‌پرسند: آیا کسی از شما قول این شاعر را تایید می‌کند؟ در این هنگام ((قیس بن شما س خزرجی<sup>۱۸</sup>)) که در دوران جاهلیت از دشمنان شاعر و قبیله وی بود بر خواست و به پیامبر گفت: ای رسول خدا! سوگند به خدایی که تو را به حق فرستاد این شاعر در روز ((حدیقه)) در حالی که بی زره بود و تنها پیراهنی به تن داشت با ما جنگید.<sup>۱۹</sup>

هدف از نگارش این ((پایان نامه)) رد دیدگاهها و اعتقادات نادرستی است که درباره اعراب جاهلی و کتب تاریخ نقل شده، می‌باشد. وهمین طور که گذشت شعر آنها را ملاک قرار دادیم هر چند از آراء و نظرات صاحب نظران غفلت نکردیم. برای این کار به پیشنهاد استاد راهنمای، جناب استاد محمد فاضلی، سیزده شاعر جاهلی انتخاب شد. شاعران مورد نظر که دیوان آنها کامل‌آبررسی شد ((زهیر بن أبي سلمی)), ((حاتم طایی)), ((عتره بن شداد عبسی)), ((اعشی)), ((نابغة ذیبانی)), ((عیید بن الابرص)), ((عروه بن الورد)), ((تابط شرآ)), ((طرفة بن العبد)), ((سموآل)), ((عذی بن زید)) و ((شفری)) می‌باشند.<sup>۲۰</sup> همه این شاعران از شاعران معروف و مشهور دوره جاهلی می‌باشند و تعلیم آنها جز ((شفری)) دارای دیوان هستند. برای بررسی اشعار این شاعر به کتب ادب و مجموعه‌های شعری مراجعه کردم.

علاوه بر دیوان این شاعران به ((حماسة بختی)), ((اصعیات)), ((مفہلیات)) و ((جمهرة اشعار العرب)) مراجعه شد و از شعر دیگر شاعران جاهلی استفاده کردیم. این گروه از شاعران - اکثراً - از شاعران مشهور جاهلی نیستند، بلکه از شاعرانی هستند که فقط چند قصیده و یا چند قطعه شعری از آنها بدست ما رسیده ولی در همین قصاید و قطعات، نکات اخلاقی فراوانی آمده است که برای هر چه پربار کردن این ((پایان نامه)) از آنها استفاده کردیم. برخی از این شاعران همچون ((اعشی)) و ((درید بن الصّمَّه)) در دوره اسلامی نیز زیسته اند و به اصطلاح از شاعران ((مخضرم

(۱۸) برای شرح حال وی به صفحه <sup>۱۷</sup> مراجعه شود

(۱۹) الأصهانی، الأغانی، موسسه جمال، ج ۳، ص ۷.

(۲۰) شرح حال تمام این شاعران مختصرآ در پایان نامه آمده است.

((<sup>۲۱</sup> می باشند ولی هیچکدام از آنها اسلام نیاوردند لذا مبادا تصور شود که این ارزش‌های اخلاقی را از دین اسلام آموخته‌اند .

این پایان نامه شامل یک مقدمه و شش فصل می‌باشد . در فصل اول واژه جاهلیت و معنای آن و نیز اخلاق و تمدن عرب مورد نقد و بررسی قرار گرفته است . در فصل دوم بخشندگی و کرم اعراب جاهلی مفصلًاً بحث و بررسی شد و در آن دیدگاه جاهلی نسبت به این خوی پسندیده و اصول و قواعد آن از دیدگاه جاهلی و سپس علل وجود آن میان اعراب جاهلی بیان گردید . این فصل بر دیگر فصول مقدم شد ، زیرا هیچ عرب جاهلی را نمی‌توان یافت که به این خوی پسندیده آراسته نباشد و هیچ شاعری نیست که اشعار خود را با آن مزتین نکرده باشد . فصل سوم را به شجاعت اعراب جاهلی اختصاص دادیم و آن را بعد از فصل بخشندگی قرار دادیم ، زیرا معتقدم که بعد از بخشندگی مهمترین و زیباترین صفتی که عرب بدان افتخار کرده شجاعت می‌باشد . در این فصل نیز اصولی که قوام و کمال شجاعت بدان است همچون پایداری ، استقامت ، استقبال از مرگ ، انتقام جویی و ... بیان گردید .

در فصل چهارم<sup>۲۲</sup> صفت پسندیده حمایت از ضعیفان و عقل واندیشه جاهلی سپس برداری این قوم وصلح دوستی آنها پرداختیم . با توجه به اینکه گروهی شجاعت عرب جاهلی را نوعی تجاور و توحش و ظلم و ستم به ضعیفان می‌دانند این فصل را بعد از فصل شجاعت قرار دادیم و در آن نشان دادیم که این قوم بر خلاف تصور برخی محققان ، تجاوز گر و ظالم نبوده اند بلکه از تجاوز خطاکاران جوانمردانه می‌گذشتند وصلح وصفا را دوست می‌داشتند و از ضعیفان حمایت و پشتیبانی می‌نمودند . در فصل پنجم دیگر صفات نیک و خصال پسندیده ، همچون وفاداری ، پیزگ منشی ، خوش خلقی ، امانتداری و ... بیان گردید . وسر انجام در فصل پایانی دیانت اعراب جاهلی و دیدگاه صاحبنظران درباره آن سپس اصول و قواعد آن دیانت را با استفاده از اشعار آنها مورد نقد و بررسی قرار دادیم . امید است که توانسته باشیم حق مطلب را ادا کرده و روزنه روشن وجدید دیگری بر اخلاق و خصوصیات اعراب جاهلی و زندگی آنها گشوده باشیم .

(( ومن الله التوفيق ))

---

(۲۱) شاعر محضرم به شاعری گویند که در دوره جاهلی می‌زیست و مقداری از عمر خود را در دوره اسلامی نیز سپری کرده است .

## **فصل اول : نگاهی اجمالی به معنای جاھلیت . تمدن عرب، اخلاق و معنای آن**

۱- جاھلیت و معنای آن

۲- واژه جاھلیت در قرآن

۳- مهم ترین دلایل کسانی که به جهل عرب قائل هستند

الف- زنده به گور کردن دختران

ب- بت پرستی

ج- شرابخواری

د- جنگ و خونریزی

هـ - بد حجابی

۴- تمدن عرب جاھلی

۵- مجد و بزرگی و اهمیت آن نزد عرب جاھلی

۶- دیدگاه مسلمانان نسبت به اخلاق جاھلی

۷- شعر جاھلی نماد و آیینه‌ای از اخلاق عرب

۸- اخلاق

الف- تعریف اخلاق

ب- طبع انسان و میل آن به خیر

## فصل اول

### نکاهی اجمالی به معنای جاهلیت، تمدن عرب، اخلاق و معنای آن

#### ۱- جاهلیت و معنای آن

دوران جاهلیت به دوره قبیل از بعثت پیامبر اطلاق می شود که این دوران حدود ۱۵۰ تا ۲۰۰ سال قبل از بعثت می باشد<sup>۱</sup>. محققین در باره معنی این واژه بسیار نوشتند. ولی در معنای آن اختلاف نظر دارند. عده ای معتقدند جهل ضد علم است و به معنای نادانی است، وجاهلیت به زمانی می گویند که اعراب در جهل و نادانی به سر می برندند. و گروهی معتقدند که جهل در اینجا ضد علم نیست بلکه مقابل حلم و بردازی است. مادر اینجا سخن گروهی از این بزرگان را در باره معنی جاهلیت نقل کرده به بررسی آن می پردازیم.

((فیلیپ حتی)) می نویسد: اکثر محققین معتقدند که جاهلیت به زمان جهل و نادانی اطلاق می شود، در صورتی که حقیقت غیر از آن است. جاهلیت در حقیقت به زمانی می گویند که در آن اعراب نه دینی داشتند و نه پیامبری و نه کتاب آسمانی<sup>۲</sup>. ((جرجی زیدان))<sup>۳</sup> نیز چنین معتقد است. وی می گوید: شاید کسانی گمان کنند که اعراب بدی بخاطر دور بودن از تمدن و پرداختن به جنگ و غارتگری جاهل بوده اند، ولی از آنجه که بدست ما رسیده معلوم می شود که آنها عاقلانی بوده اند اندیشمند، خوش فکر و دور اندیش<sup>۴</sup>. بخاطر همین است گروهی از محققان معتقدند شاعران

<sup>۱</sup> رسول جعفریان، تاریخ سیاسی اسلام، چاپ اول، سازمان چاپ و انتشارات، ۱۳۷۳، ص ۷۳.

<sup>۲</sup> فیلیپ حتی، تاریخ العرب، چاپ دوم، دارالکشاف، ۱۹۵۲، ج ۱، ص ۱۱۷.

<sup>۳</sup> مورخ معاصر لبنانی در سال ۱۸۶۱ م به دنیا آمد و در سال ۱۹۱۴ وفات یافت. از آثار وی العرب قبل الاسلام، تاریخ التمدن الاسلامی و تاریخ مصر الحدیث را می توان نام برد. الجامع، ج ۲، ص ۱۹۱.

<sup>۴</sup> جرجی زیدان، تاریخ آداب اللغة العربية، دار مکتبة الحياة، بیروت - لبنان، ۱۹۸۳ م، ج ۱، ص ۳۰.